

bødeansvar, svarer med enkelte ændringer til den gældende ophavsretslovs § 55 d og fotografilovens § 17, stk. 4. Bl.a. nævnes staten udtrykkeligt, hvorved bestemmelsen er bragt i overensstemmelse med bl.a. § 53, stk. 3, i medieansvarsloven af 6. juni 1991.

Til § 81

Forslaget til § 81, hvorefter overtrædelser af lovens bestemmelser som hovedregel påtales af den forurettede, svarer med en enkelt ændring til den gældende ophavsretslovs § 55 e, jf. tilsvarende fotografilovens § 17, stk. 6.

Ændringen går ud på, at det i § 81 udtrykkeligt bestemmes, at overtrædelser, som omfattes af lovforslagets § 79 om fastsættelse af bødestraf i administrative forskrifter, skal være undergivet privat påtale. Den gældende ophavsretslovs § 55 e indeholder ikke en specifik bestemmelse om påtaleretten ved overtrædelse af bestemmelser i sådanne forskrifter.

Det kan i visse tilfælde give anledning til tvivl, hvem der må anses for forurettet og dermed påtaleberettiget efter forslaget til § 81, stk. 1. Det er fx tilfældet ved overtrædelser af de i loven indeholdte bestemmelser om anmeldelses- og oplysningspligt, jf. forslaget til § 38, stk. 6 (følgeret) og § 41, stk. 1 (blankbåndsorteringen). I tilfælde, hvor der skal foretages indberetning eller afgives oplysninger til en organisation, der af kulturministeren er godkendt til at forestå vederlagsopkrævningen, må det efter ministeriets opfattelse være naturligt at anse fællesorganisationen for påtaleberettiget.

Til § 82

Forslaget til § 82 om betinget offentlig påtale ved overtrædelser, der har forsættlig erhvervmæssig karakter, jf. § 76, stk. 2, eller § 77, stk. 2, svarer til den gældende ophavsretslovs § 55 f som affattet ved lovændringen i 1985.

Forslaget til § 82, stk. 2, indebærer, at ransagning kan ske i sager om overtrædelse af bestemmelser i ophavsretsloven i overensstemmelse med retsplejelovens regler om ransagning i sager, som efter loven kan medføre frihedsstraf. Bestemmelsen skal ses på baggrund af ændringer af retsplejeloven i 1992 og 1993, hvorefter bl.a. »politissager« ikke længere er et i loven anvendt begreb.

Til § 83

Til stk. 1

Efter den gældende lovs § 56, stk. 1, 1. pkt., kan tab, som er forvoldt ved en af de i lovens §§ 55, 55 a eller 55 b nævnte overtrædelser, kræves erstattet ef-

ter de almindelige erstatningsregler. En tilsvarende bestemmelse findes i fotografilovens § 18, stk. 1, 1. pkt. Efter disse bestemmelser har den forurettede i princippet kun krav på at få dækket sine dokumenterede tab ved overtrædelsen.

Forslaget til § 83, stk. 1, indebærer, at ordene »efter de almindelige erstatningsregler« i de gældende bestemmelser erstattes med ordene »rimeligt vederlag for udnyttelsen samt erstatning for den yderligere skade, som overtrædelsen måtte have medført«.

Advokatrådet har under høringen anført, at erstatningsreglerne i den gældende ophavsretslovgivning bør ændres. Det anføres, at de gældende bestemmelser har vist sig u hensigtsmæssige og utilstrækkelige i sager om piratkopiering. Der peges bl.a. på problemer i forbindelse med beviset for det tab, som rettighedshaveren har lidt ved overtrædelsen.

Kulturministeriet kan tiltræde, at den gældende erstatningsregel i ophavsretslovens § 56, stk. 1, næppe er hensigtsmæssig. Det vil ofte være vanskeligt at dokumentere de tab, der er lidt ved en ophavsretskrænkelser. Det samme gælder ved krænkelser af andre immaterialrettigheder. I domstolenes praksis forekommer det således ofte, at erstatning fastsættes skønmæssigt. Der har ligeledes været eksempler på, at domstolene har beregnet erstatningen som summen af ophavsmandens sædvanlige honorar og hans øvrige tab som følge af ophavsretskrænkelser.

Ministeriet finder på denne baggrund, at erstatningsreglen i ophavsretsloven bør bringes i overensstemmelse med den praksis, der har udviklet sig, og erstatningsreglerne inden for den øvrige immaterialretslovgivning. Forslaget til stk. 1 er udformet i overensstemmelse hermed.

Forslaget har fået tilslutning fra Samrådet for Ophavsret, KODA, Patentdirektoratet samt IFPI Danmark, Foreningen af Danske Spillefilmproducenter, Foreningen af Danske Videogramdistributører og Foreningen af Filmudlejere i Danmark.

Ved udformningen af stk. 1 er der taget udgangspunkt i patentlovens § 58, stk. 1, der bestemmer følgende: »Den, som forsættlig eller uagtsomt begår patentindgreb, er pligtig at udrede rimeligt vederlag for udnyttelsen af opfindelsen samt erstatning for den yderligere skade, som indgrebet måtte have medført«. Tilsvarende bestemmelser findes i § 43, stk. 1, i varemærkeloven af 6. juni 1991 og i § 40 i brugsmodelloven af 26. februar 1992.

Ved udtrykket »rimeligt vederlag for udnyttelsen« i forslaget til stk. 1 forstås det vederlag eller honorar, som rettighedshaveren ville have haft krav på, såfremt den pågældende udnyttelse var sket retmæssigt, dvs. efter aftale med rettighedshaveren. Eksisterer der ikke noget sædvanligt honorar el.lign. for den